

Hoofdstuk 130

Lieve kleinkinderen,

Mijn vader was onderwijzer aan de Christelijk Nationale Lagere School in Kollumerpomp. Hij was schoolmeester op De Pomp, zoals dat vroeger gezegd werd. In het dorp Kollumerpomp is een straat naar mijn vader genoemd: 'De Meester Visserstraat'. Dat vind ik erg mooi, ja daar ben ik best trots op.

Mijn vader, meester Visser, was voorzitter van Patrimonium, een Christelijke Woningbouwstichting, met een eigen verenigingsgebouw. Wij noemden dat stenen gebouw, waarin ook bruiloften en begrafenissen werden gehouden, 'Het Lokaal'. Ook heb ik in dat klein stenen gebouwtje nog gymnastiekles gehad. Olympia, heette vroeger de gymnastiekvereniging van Kollumerpomp. Of die gymnastiekvereniging nu nog bestaat weet ik niet.

Mijn moeder vertelde mij eens dat in 1944 (of was het een jaar later?) er een paar 'zendelingen' bij mijn vader kwamen met de vraag of zij een avond 'Het Lokaal' mochten huren om daar een vergadering te houden.

'Waarvoor?' vroeg mijn vader.

'Nu,' kwam het antwoord, 'wij zijn afgevaardigden van de nieuw gestichte kerk hier in Nederland en wij willen ook de mensen van Kollumerpomp het ware geloof in Jezus Christus brengen.'

'Nee,' antwoordde mijn vader, 'hier in ons dorp wil ik geen kerkscheuring!'

Hoofdstuk 130 - Einde van de derde reis - Handelingen 20

Handelingen 21 : 1 - 14

De mensen in Troas waren vriendelijk voor Paulus. Ja, hij was hier meer dan welkom. Niemand maakte het Paulus moeilijk en bijzonder graag luisterde men naar hem. Maar Paulus zelf was niet rustig. Hij maakte zich zorgen over de brief die hij naar de gemeente in Korinte gestuurd had. Was hij te scherp geweest? Had hij het met zijn laatste brief eerder minder gemaakt dan beter? En het duurde zo lang voordat Titus terugkwam. Titus zou over Macedonië reizen en dan met een schip doorvaren naar Troas. Paulus begon bang te worden, dat ze elkaar mis zouden lopen. Titus wist niet dat zijn reisplan gewijzigd was.

Paulus nam afscheid van zijn gemeente in Troas en voer met een schip naar Tessalonica. Normaal gesproken zou Paulus blij zijn geweest. Hij wilde al lang een bezoek brengen aan de gemeenten in Macedonië. Maar zolang hij Titus niet gesproken had, had hij geen rust. Vol spanning zette hij voet aan wal. Gelukkig, Titus was ook in Tessalonica. Spoedig zaten ze bij elkaar en vertelde Titus

alleen maar goede berichten uit Korinte. De gemeente in Korinte was wel heel erg geschrokken van wat Paulus hun allemaal geschreven had, maar ze waren tot het inzicht gekomen dat Paulus voor de volle honderd procent gelijk had. Ze hadden spijt. En ook hadden ze direct een einde gemaakt aan alle wantoestanden.

Ja, het speet hen erg dat ze Paulus zoveel verdriet hadden aangedaan. Ze waren blij dat Paulus bij hen op bezoek wilde komen. Dan kon hij met zijn eigen ogen zien dat nu alles weer goed was....

Dit goede bericht was voor Paulus een pak van zijn hart! Dit was meer dan waarop hij gehoopt had. Zo snel hij kon schreef hij een brief terug, waarin hij zijn grote blijdschap en ook dankbaarheid uitsprak.

Met deze brief ging Titus terug naar Korinte. Daar kon hij dan ook een collecte organiseren voor de Christengemeente in Jeruzalem. Om die reden gingen met Titus nog enkele broeders mee. Paulus zou hen volgen, zodra hij kon.

Paulus en zijn vriend Titus.

Paulus is toch nog vrij lang in Macedonië gebleven. Toen hij later in Korinte kwam is hij daar ook een half jaar lang gebleven.

Nadat de winter voorbij was zocht Paulus een schip dat hem naar Caesaréa zou kunnen brengen. Dat lukte al vrij snel en alles werd in gereedheid gebracht voor die lange zeereis.

Maar, de leerlingen van Paulus ontdekten dat de Joden een complot hadden gesmeed om Paulus te vermoorden. Het zou voor zijn vijanden een koud kunstje zijn om ook aan boord van dat schip mee te varen en Paulus onderweg van kant te maken. *Paulus zijn reis ging niet door.*

Dat moet voor Paulus wel een erge teleurstelling zijn geweest. Een lange zeereis zou hem goed hebben gedaan. Tijdens die lange maanden op zee zou hij tot rust gekomen zijn. Maar in plaats daarvan moest hij te voet over land en weer dwars door Macedonië. Het werd een zware en eindeloze voettocht door de bergen. Omdat Paulus graag met Pinksteren in Jeruzalem wilde zijn kon hij het niet rustig aan doen. Zijn reisgenoten gingen vooruit het noorden in en met een paar anderen bereikte de apostel Paulus eindelijk de stad Filippi. Hier woonden weinig Joden.

Het lukte hen om in Filippi een klein schip te huren, dat normaal gesproken geen passagiers meenam. En zo reisden ze verder over zee. De eerste plaats waar zij weer aan land gingen was Troas. Het plan was dat ze hier een week aan wal zouden blijven.

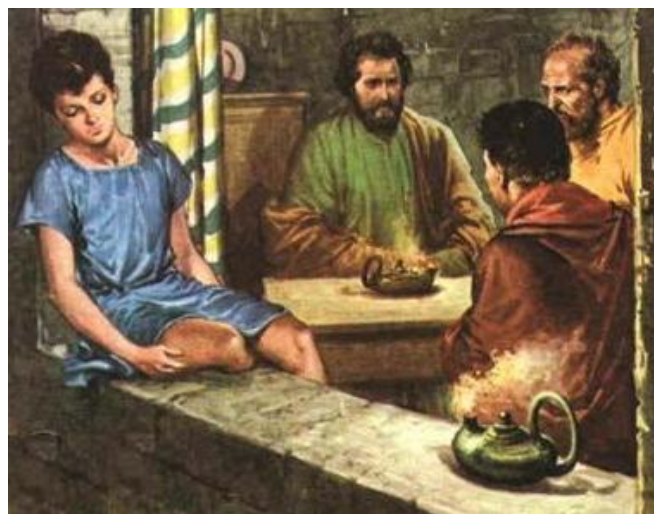
Die zondagavond kwam de hele Christengemeente van Troas bij elkaar om van Paulus afscheid te nemen. Voor de laatste keer wilden ze met elkaar het heilig avondmaal vieren en Paulus zou zijn laatste toespraak voor hun gemeente houden. De zaal waar ze waren was helemaal vol. Alle stoelen waren bezet. Het was trouwens wel een grote zaal op de derde verdieping van het huis. Jammer dat het er erg benauwd was. Natuurlijk bleef de deur open staan en er waren een paar vensters in de muur. Maar door deze openingen kwam weinig verse lucht naar binnen. De hele dag had een brandende zon op het platte dak geschinen. De warmte zat nog in het huis. Daar kwam nog bij dat er vrij veel olielampjes brandden, die walmden en veel zuurstof gebruikten.

Maar Paulus merkte daar niets van. Hij sprak vol vuur en heel lang over de wonderen die Jezus gedaan had. Het was al bijna twaalf uur in de nacht, maar Paulus ging maar door. Er was nog zoveel te vertellen!

Paulus had niet eens door dat zijn luisteraars moe en slaperig werden. Vooral Eutychus, een jonge man van een jaar of twintig had het bijzonder moeilijk om wakker te blijven.

Maar, hij wilde wel horen wat Paulus allemaal te zeggen had. Om die reden was hij gaan staan en in een vensterbank geklommen.

Die was diep genoeg om erin gaan zitten. Hij voelde de zachte nachtwind. Lekker. Zo kon hij tenminste wakker blijven en alles goed horen.

te

Eutychus vecht tegen de slaap...

Maar deze jongeman was zo moe. Hij zat te gapen en het lukte hem niet om wakker te blijven. Hij kon zijn ogen niet langer open houden. Hij sliep, vast en diep. Niemand in de grote zaal zag het. Niemand had in de gaten dat deze Eutychus op een heel gevaarlijk plekje in slaap was gevallen.

Allemaal luisterden ze heel aandachtig naar Paulus. En toen ineens gebeurde het. Een verschrikkelijke doodskreet, gevolgd door een harde klap op de stenen vloer en daarna dodelijke stilte....

Een kort moment bleef iedereen vreselijk geschrokken, als verlamd zitten. Toen sprongen ze overeind en renden de trappen af.

Daar lag Eutychus, roerloos op de stenen vloer. Met één oogopslag zagen ze dat hij niet meer leefde. Ze tilden hem op en droegen hem het huis binnen. Luid begon iedereen te huilen. Wat was dit erg! Zo'n mooie, lieve jongen. Dat die nu op zo'n tragische manier aan zijn einde moest komen....

Met één oogopslag zagen ze dat hij niet meer leefde.

Tussen de huilende vrouwen door kwam Paulus naar voren. Hij keek naar de overleden jongeman. Plotseling ging hij boven op hem liggen, sloeg zijn armen om hem heen en zei luid: 'Mensen, houd op met huilen en misbaar maken, want hij leeft!'

En voor de verbaasde ogen van de omstanders ging Eutychus staan en keek om zich heen. Wat was er met hem gebeurd?

Een paar vrienden van Eutychus brachten hem naar huis en vertelden hem van het grote wonder dat God aan hem gedaan had.

In de bovenzaal vierde Paulus samen met zijn toehoorders blij en dankbaar het heilig avondmaal. Terwijl de drinkbeker rond ging sprak hij van Jezus' lijden en sterven en van zijn opstanding uit de dood.

Niemand had meer slaap en het werd al licht toen de mensen naar huis gingen.

Een paar uren later ging Paulus de stad uit. Hij moest naar het stadje Assus aan de kust waar hij aan boord van een schip zou gaan. De Joden in Troas hoefden Paulus zijn reisplan niet te weten.

En zo stond Paulus op het strand van Assus te wachten op het schip, dat hem naar het zuiden zou brengen. Hoog op de steile berg achter hem lag de stad en voor hem zo ver hij kon zien was de wijde zee. Hier op dit stille strand was hij veilig. Geen vijand was hem gevolgd over de eenzame wegen. Maar toch huiverde hij. Hij had een gevoel, ja hij verwachtte dat de Joden in Jeruzalem wraak op hem wilden nemen. Maar daarom kon hij zijn reisplan niet veranderen. De Geest zelf had hem doen besluiten om naar Jeruzalem te gaan en dan ging hij, zonder achterom te kijken. God kon hem beschermen. En wanneer het de bedoeling van God was dat hij in Jeruzalem zou moeten sterven, dan was dat ook goed. Niet dat hij nu al graag dood wilde! Hij had nog steeds hoop dat hij het evangelie van Jezus ook in Rome zou mogen verkondigen. En als het mogelijk zou zijn zelfs nog verder het westen in, naar Spanje. Maar zou dat nog mogelijk zijn? Hij voelde dat hij ouder werd....

Toen het schip aanlegde stapte Paulus direct aan boord. Behalve zijn vrienden Lucas en Timoteus waren er nog een paar anderen. Met elkaar voeren ze naar Jeruzalem om daar de opbrengst van de collecte te brengen. Deze was gehouden in Asia en Griekenland voor de noodlijdende kerk in Jeruzalem.

Geld voor de noodlijdende kerk in Jeruzalem.

Van Assus voeren ze tussen een paar eilanden door naar het zuiden. In de verte zagen ze de stad Efeze liggen. Paulus had daar graag even heen willen gaan, maar het risico dat hij daar gevangen zou worden genomen was te groot. Dat zou tijd kosten en hun hele reisplan in de war sturen. In plaats daarvan voeren ze

naar de havenstad Mytilene, ongeveer zestig kilometer verder het zuiden in. Vanuit die plaats stuurden ze boden naar Efeze om de oudsten van de Christengemeente op te halen. Ze kwamen direct, blij dat ze de grote apostel Paulus nog een keer konden ontmoeten. Ze hadden met elkaar ook zoveel meegemaakt.

Paulus sprak hen als volgt toe: ‘Nu ben ik op weg naar Jeruzalem, want dat wil de Heilige Geest. Ik weet niet wat er in Jeruzalem met mij zal gaan gebeuren. Maar de Heilige Geest zegt steeds tegen mij: ‘Je zult daar gevangen worden genomen en moeilijkheden meemaken.’

Vrienden, ik heb jullie verteld over de nieuwe wereld die gaat komen. Maar nu ga ik weg en jullie zullen mij niet weerzien. Ik neem nu voor altijd afscheid van jullie.

En daarom wil ik jullie nog één keer waarschuwen. De Heilige Geest heeft jullie de leiding over Gods kerk in Efeze gegeven. Pas dus goed op jezelf en op alle andere Christenen in jullie kerk. Want Gods Zoon is gestorven om hen te redden. Zorg voor hen, zoals een herder voor zijn schapen zorgt.

Ik weet, dat wanneer ik niet meer bij jullie ben, er slechte mensen naar Efeze zullen komen. Mensen die net zo gevaarlijk zijn voor Christenen als wolven voor schapen. In jullie eigen kerk zullen er mensen zijn die leugens gaan vertellen. Ze zullen proberen andere Christenen verkeerde dingen te laten geloven. Nu vraag ik aan God om voor jullie te zorgen. Ik vertrouw erop dat Hij goed voor jullie zal zijn. Door zijn goedheid zal de kerk groeien. *En iedereen die bij Hem hoort, zal het eeuwige leven krijgen.*

Jullie weten dat ik nooit om geld of kleren heb gevraagd. Jullie weten dat ik altijd voor mezelf heb gezorgd en voor de mensen die bij mij waren. Ik heb jullie steeds laten zien dat je hard moet werken. Want dan kun je zorgen voor mensen die hulp nodig hebben. Denk aan wat de Here Jezus gezegd heeft ‘*Je wordt gelukkiger van geven dan van ontvangen*’.

Toen Paulus klaar was met zijn toespraak, knielde hij om samen met hen te bidden. Daarna werd hij één voor één door iedereen omhelsd en kreeg een afscheidskus.

Paulus neemt afscheid en vaart verder richting Jeruzalem

Met elkaar brachten ze Paulus naar de haven. Paulus stapte op een schip en reisde verder.

De mannen uit Efeze waren vooral verdrietig, omdat Paulus tegen hen gezegd had: ‘Jullie zullen me nooit terugzien.’

En weer zeilde het kleine schip over de blauwe zee het zuiden in. Na het eiland Rhodos gepasseerd te zijn voeren ze door naar de haven van Patara. Hier stapten ze over op een grotere boot dat vracht voor Tyrus had. Omdat ze nu niet dicht bij de kust hoefden te blijven staken ze de zee over, wat hun reis een stuk inkortte. In Tyrus hoefden zij zich nu niet meer te haasten. Ze bleven zelfs een hele week in deze drukke havenstad.

Ook hier moest een kleine Christengemeente zijn. Het duurde een paar dagen, voordat ze die gevonden hadden. Ze werden heel gastvrij ontvangen. Toen ze hoorden dat Paulus op doorreis was naar Jeruzalem, wilden ze dat hij zijn reisplan wijzigde. Jeruzalem was niet meer het Jeruzalem van een paar jaar geleden.... Er broeide verzet en de Joden waren erg vijandig tegen Christenen. Het was voor Paulus veel beter dat hij naar Antiochië ging. Maar Paulus was niet van zijn reisplan af te brengen. Zelfs niet toen de Heilige Geest tegen deze mensen zei, dat Paulus in Jeruzalem gevangen genomen zou worden.

Paulus was er van overtuigd, dat deze zelfde Heilige Geest hem naar Jeruzalem riep waar hij gevangen genomen zou worden.

Aan het einde van deze week liepen ze allemaal, mannen, vrouwen en kinderen met Paulus mee naar de haven.

Op het strand knielde iedereen neer om te bidden. En toen was er ook hier het afscheid: een laatste heilbede, een laatste afscheidskus, een laatste vaarwel, een laatste groet.

Afscheid nemen voor altijd...

Over Ptolomaïs reisden ze naar Caesaréa. In deze stad was een grote Christengemeente. Paulus en zijn vrienden kwamen te logeren bij de evangelist Filippus. Ja, dezelfde Filippus die lang geleden de Ethiopiër met zijn pikzwarte huidskleur had gedoopt.

Filippus had vier dochters die niet getrouwd waren. Het waren profetessen.

Filippus kreeg nog een bezoeker. Dat was de profeet Agabus uit Judea.

Ook deze broeder Agabus voorspelde de gevangenis voor Paulus. Hij ging naar Paulus toe en pakte zijn riem af. Met die riem bond hij zijn eigen handen en voeten vast.

En hij zei: ‘De man van wie deze riem is, zal vastgebonden worden. Dat zullen de Joden in Jeruzalem doen. Daarna zullen ze hem overdragen aan de Romeinen. Dat heeft de Heilige Geest mij verteld.’

‘De man van wie deze riem is, zal vastgebonden worden.’

Iedereen om Paulus heen had met ontzetting naar deze profetie geluisterd. Deze waarschuwing kon maar één ding betekenen: Paulus mocht niet naar Jeruzalem gaan! Zelfs zijn grote vriend Lucas smeekte hem om terug te gaan. Wanneer God zelfs een profeet stuurde om hem te waarschuwen, **daar moest Paulus toch naar luisteren!**

Maar Paulus bleef bij zijn mening. Hij moest naar Jeruzalem. Ook al wist hij van te voren dat hem daar gevangenschap zou overkomen. God wilde het. Hijzelf wist ook niet waarom het zo moest gaan. *God legt nu eenmaal aan mensen geen verantwoording af van Zijn daden.* Maar ook zijn gevangenschap in Jeruzalem zou zijn tot eer van Zijn Naam en tot heil van de kerk van Jezus.

Daar twijfelde Paulus niet aan. En daarom kon hij **niet** doen wat Lucas en de anderen hem vroegen.

Paulus zei: ‘Stop met huilen, want jullie tranen maken mij verdrietig. Probeer niet mij om te praten, alleen omdat God door de profeet gezegd heeft wat mij in Jeruzalem te wachten staat. Nee, jullie moeten niet huilen, want *ik hoor bij Jezus.*

En als ik om die reden gevangen genomen wordt, dan vind ik dat goed. Ik ben zelfs bereid om te sterven voor de naam van onze Here Jezus Christus.’

Niemand durfde nog iets tegen Paulus te zeggen. Als het waar was dat God Paulus naar Jeruzalem riep om daar gevangen genomen te worden, dan mochten zij hem niet tegenhouden. En hoe moeilijk zij het ook vonden, ze zeiden: ‘Dan moet maar gebeuren, zoals God het wil!’

Een paar dagen later gingen Paulus en zijn reisgenoten te voet op reis. Het geld van de collecte voor de noodlijdende gemeente in Jeruzalem hadden ze bij zich. Ook gingen nog een paar discipelen van de gemeente in Caesaréa mee. Zij kenden een adres in Jeruzalem waar Paulus en zijn vrienden konden logeren. Ze moesten twee dagen lopen.

Dit was dan het einde van Paulus zijn derde zendingsreis.